

HÁRS ERNŐ

Elmennek mind a kedvesek

*Elmennek mind a kedvesek,
a számuk egyre kevesebb,
s mint megfélemlített utóhad,
halljuk a szívbemarkoló zajt,
ahogy köröttünk itt is, ott is
ablakok, ajtók becsapódnak.*

*Nyárvége van. A csillagok,
ha láthatjuk nagynéha még
a fényreklámcsatáktól őket,
idegenebbül tündökölnek,
a fényük másféle ragyog,
feledni látszanak a földet.*

*Nincs visszaút. Haladni kell,
mindjobban süllyedni a mélybe.
Még messze van a pálya vége,
sok mindent veszünk addig el,
míg fehér zászlaját kitűzi
vándor lelkünk felett a béke.*

*Addig csak szédült vágatás,
ugyanazt soha, csak hasonlót
reánkzúdító változás.
Valami mindig lesz, mi fáj,
vonatból nézett kusza táj
lesz minden, csupa rács vagy oszlop.*

*Addig csak az igen s a nem
szánalmas dialektikája,
egy vesztes játszma szüntelen –
rossz tréfa, semmi több talán
az unatkozó istenek
kozmosz kártyaasztalán.*